

ДИРЕКТОР
ПРИЙОМ
З 16 ДО 17 год.

— Тепер уже зовсім не пробитись,
бо директор влаштував на роботу у
свою приймальню захисників, які грали
колись у вищій лізі.

ПЕРВЕЩЕ

ВІКЕНТІЙ ПЕТРОВИЧ, коринний одесит, задумав купити малярну щітку. Своім наміром він поділився лише з сусідкою. Наступного ранку його розбудив телефон.

— Скажіть, — лагідно спитала трубка, — ваше рішення остаточне? Ви справді збираєтесь купувати малярні щітки? Чи не будете такі ласкаві сказати, які саме вам до вподоби — з синтетичного волокна чи трав'яні?

Спонтанний винятковою увагою і ввічливістю, Вікентій Петрович розгубився:

— Відверто кажучи, ще не вирішив, треба обдумати...

— Тоді ми вас ще потурбуємо, — пообіцяла трубка.

Вікентій Петрович весело спускався східцями, роздумуючи над дивною телефонною розмовою.

На нижньому поверсі, зручно розмістившись на перилах, сиділо двоє.

Враз обидва скочили:

— Не можу без радісного хвилювання бачити посмішку на обличчі трудівника, — театральньо сказав один з них. — Як приємно було дізнатися, що ви розпочинаєте ремонт своєї квартири власними силами і хочете скористатися для цього нашими малярними щітками. Вони за своєю якістю не тільки не поступаються світовим стандартам, а й набагато...

— Боляче чути, коли людину так по-хамському обдурюють, — вишкіривши зуби в приємній посмішці, втрутився другий. — Ви тільки натякніть, коли буде ваша ласка прийняти мене вдома, і вам не доведеться витрачати енергії на мандрівку по магазинах...

Одеські

щіткарі

Вікентій Петрович вислизнув з обіймів незнайомців і помчав до тролейбуса (він запізнився на роботу).

На зупинці двоє незнайомих заповідливо підштовхували його в машину. А коли він став пробиватися до кондуктора, один з них енергійно зашепотів:

— Знаю, знаю про ваше благородне рішення: ремонтувати квартиру власними силами. Тож хочу вам сказати, якщо візьмете у нас десять малярних щіток — одинадцять дамо безплатно.

— Не можу спокійно дивитися, коли людину обдурюють, — заявив другий. — Ми даємо одну безплатну на кожні п'ять...

— Зупиніть тролейбус! — гукнув Вікентій Петрович.

Він біг, увесь час озирюючись. Коли, нарешті, захакавшись, ускочив у свій робочий кабінет, на нього чекали. Знову двоє.

— Дуже приємно познайомитися, — почав один з них. — Я чув, що ви...

— Геть! — заревів Вікентій Петрович і схопився за чорнильницю.

За п'ять хвилин його викликав начальник відділу.

— Що з вами? — стурбовано запитав він. — Чого це ви вигнали з кабінету представників нашого тресту?

— Пробачте, я не знав, — схвильовано сказав Вікентій Петрович. — Я думав, що це уповноважені по продажу малярних щіток.

— Ага, ага, — сказав директор. — Мені, до речі, давонили з підсобного цеху колгоспу «Перемога». Просили вас передати: якщо такі надумаете купувати, беріть щітки тільки їхнього виробництва...

Того дня в гуртку «Чи знаєте ви Одещину?» Вікентій Петрович збагачував свої знання. Він дізнався, що в Одеській області у колгоспах існує велика кількість підсобних цехів, які виробляють кліпси, сувеніри, ремінці і сумки. А більшість цехів перейшло на виробництво малярних щіток.

ко доводиться їй збувати свою продукцію! Бо де їй, бідній, тягтися з спиртними «промисловцями»!

Заповідатливі «промисловці» з-під землі дістають найдефіцитніші матеріали. Звертаються, скажімо, з колгоспу «50 років Жовтня» Біляївського району з таким листом до Броварського заводу «Пластмас»: «Правління колгоспу просить відпустити в порядку взаємодопомоги полістирол суспензійний у кількості дві тонни. В свою чергу, колгосп дасть допомогу в придбанні рубероїда в кількості 50 тисяч квадратних метрів».

Коротко кажучи: ви — нам, ми — вам!

І одержуть. До того ж швидко.

І тільки про одне не дізнався Вікентій Петрович, про одне ані словом не проходилися в гуртку: які виняткові іноді кадри очолюють на Одещині промислове виробництво колгоспів. Унікальні фахівці своєї справи. Наприклад, начальник цеху по виготовленню малярних щіток колгоспу «Шлях Жовтня» Комінтернівського району Дривницький тричі судився за розкрадання. Начальник щіткового цеху колгоспу «Україна» Овідіопольського району Шмушків судився двічі. Начальник підсобного цеху колгоспу імені Куйбишева Ширяївського району Фейгін — теж двічі...

Того ж вечора Вікентій Петрович мав серйозну розмову з сусідкою, з якою напередодні так небачно поділився своїм наміром. Він заявив їй рішуче й категорично, що ремонтувати квартиру своїми силами не збирається і ніякої щітки купувати не буде.

— Так і передайте всім своїм знайомим, — додав він.

**М. САШКО,
Ю. ПРОКОПЕНКО.**

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Яка тонка робота, полюбуйтеся тільки! От розбишака!

Телеграфне гентство ПЕРЦЯ

ХТО БІЛЬШЕ!

Під таким девізом розгорнулося бойове змагання працівників філії Львівського радіотелевізійного ательє № 3. Вони змагаються за те, хто заповнить більше пунктів у щотижневому графіковому звіті загальною площею 60 см x 90 см при умові, що в нього треба занести 1.710 цифрових даних. Автор нового графіка-звіту — начальник ательє А. А. Холявинський — із задоволенням відзначає, що після впровадження цієї новинки кількість скарг на недоброякісний і неоперативний ремонт радіо- і телеапаратів різко зменшилась. Майстрам просто ніколи приймати замовлення.

ТРИНАДЦЯТЬ — В ОДНОМУ

ХАРКІВ. (Телефоном). Сучасного споживача здивувати важко. Особливо такою банальною річчю, як плащ. І яких тільки плащів не доводилося бачити йому! Були з переносними номерами, були з розірваною плівкою, були з незакріпленими швами, розірваними петлями...

— А чи не можна всі ці дефекти об'єднати в одному плащі? — замислилися на Харківській фабриці синтетичних виробів.

І виготовили першу тисячу плащів, що мають одночасно 13 дефектів.

Телеграфне гентство ПЕРЦЯ

ЖИВА ВОДА

ЛЮБАШІВ Одеської області. (Мор. ТАП). Технологію виробництва живої води освоїв Гвоздівський цукрозавод. Випускаючи її прямо на вулиці Гвоздівки, керівники заводу наочно переконалися, що тонізуючий вплив цієї рідини на людський організм дуже великий. Від самого лише її запаху серед мешканців села починається надзвичайне пожвавлення. Навіть діди та бабусі зриваються з місця і, міцно затуляючи носи, біжать світ за очі.

НАЙСИЛЬНІШИЙ У СВІТІ

Станція **КОЛОМАК** Південної залізниці. (Блисківна). Тут, в урочистій обстановці, Леоніда Гавриловича Голубченка, керівника Первомайським відділенням «Сільгосптехніки», визнано найсильнішою людиною світу. Вчепившись руками і ногами за вагони, що надійшли на склад «Сільгосптехніки», він протримав їх там на 3165 годин довше, ніж це передбачено залізничними правилами.

Досягнення т. Голубченка зареєстроване як рекорд.

ЗРОСТАЄ ПОПИТ

Наш запорізький кореспондент передає:

З кожним днем зростає попит населення області на електроніку виробництва заводу «Електроприлад» (селище Куйбишеве). У господарчих магазинах за ними шниуються черги. Понають вигук: «В одній руці — не більше трьох!» Сенсет популярності плиток — в недовговічності нагрівального елемента: псується швидко, а окремо не продається.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

На нову квартиру.

ЗА ВОДУ ГРОШІ

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. А. ЖУКОВСЬКОГО

За рибу гроші... За воду гроші... Не шкода за рибу гроші віддати, коли риба хороша. Не шкода й за воду, коли вода хороша.

Але в районному центрі Семенівці, що на Полтавщині, вода якраз не хороша. Таку воду називають твердою. У ній великий вміст кальцієвих солей. І мило в ній не милиться, і на смак вона не дуже щоб той... Погана вода в мілких поверхових колодязях.

До річч, Семенівка — один з небагатьох райцентрів Полтавської області, де немає водопроводу.

Тому Семенівський райвиконком, вважаючи першочерговим завданням будівництво водопроводу, вирішив віддати гроші за хорошу воду. Кілька років тому клопотання Семенівського райвиконкому виконком Полтавської облради задовольнив і доручив спорудити в Семенівці водопровід обласному управлінню капітального будівництва. Там теж затримки не було, і управління, в свою чергу, зобов'язало Градизьку пересувну мехколону № 7 тресту «Полтавсьбуд» розпочати будівництво.

До цього місця все нібито йде гладко. У семенівців з'являється надія, що вода незабаром буде. Але надія та була передчасною, хоча підстави для неї мали місце.

Як-не-як, Градизька ПМК-7 уклала діловий контракт з Полтавською спеціалізованою пересувною колоною тресту «Укрградгоспсббуд», де начальником т. Дяченко С. П., і в червні 1968 року роботи розпочались.

Наслідки цих робіт першими відчули на собі мешканці вулиці Чапаєва, де було вирито кілометрову траншею, а землю викинуто на проїжджу частину вулиці. А оскільки саме по цій вулиці з колгоспів возять буряки, то, висловлюючись мовою ділових документів, «планове завезення цукросировини опинилося під загрозою». Але чого не стерпиш заради водопроводу!

Попросили, правда, т. Дяченка прискорити роботу і впорядкувати вулицю, але... самі розумієте. А пізніше виявилось, що внаслідок поганої організації праці і безконтрольності прокладено лише 480 метрів трубопроводу, водопровідних колонок взагалі не збудували, забули про ізоляцію проти корозії металевих деталей, з трьох артезіанських свердловин спромоглися лише на одну...

Одне слово, гроші за воду взяли, а вода й не капнула. Витративши 18 тисяч карбованців, керувана т. Дяченком спеціалізована колона по суті зарилася ці гроші в землю.

На 1969 рік для продовження робіт було асигновано 21 тисячу карбованців, але т. Дяченко гордо відвернувся од них і взагалі відмовився робити будь-що.

Тоді Градизька ПМК-7 своїми силами взялася продовжувати справу. Надія знову зажеврила в серцях семенівців. Даремно... Протягом 1969 року ПМК-7 спромоглася виконати робіт лише на 7 з половиною тисяч карбованців.

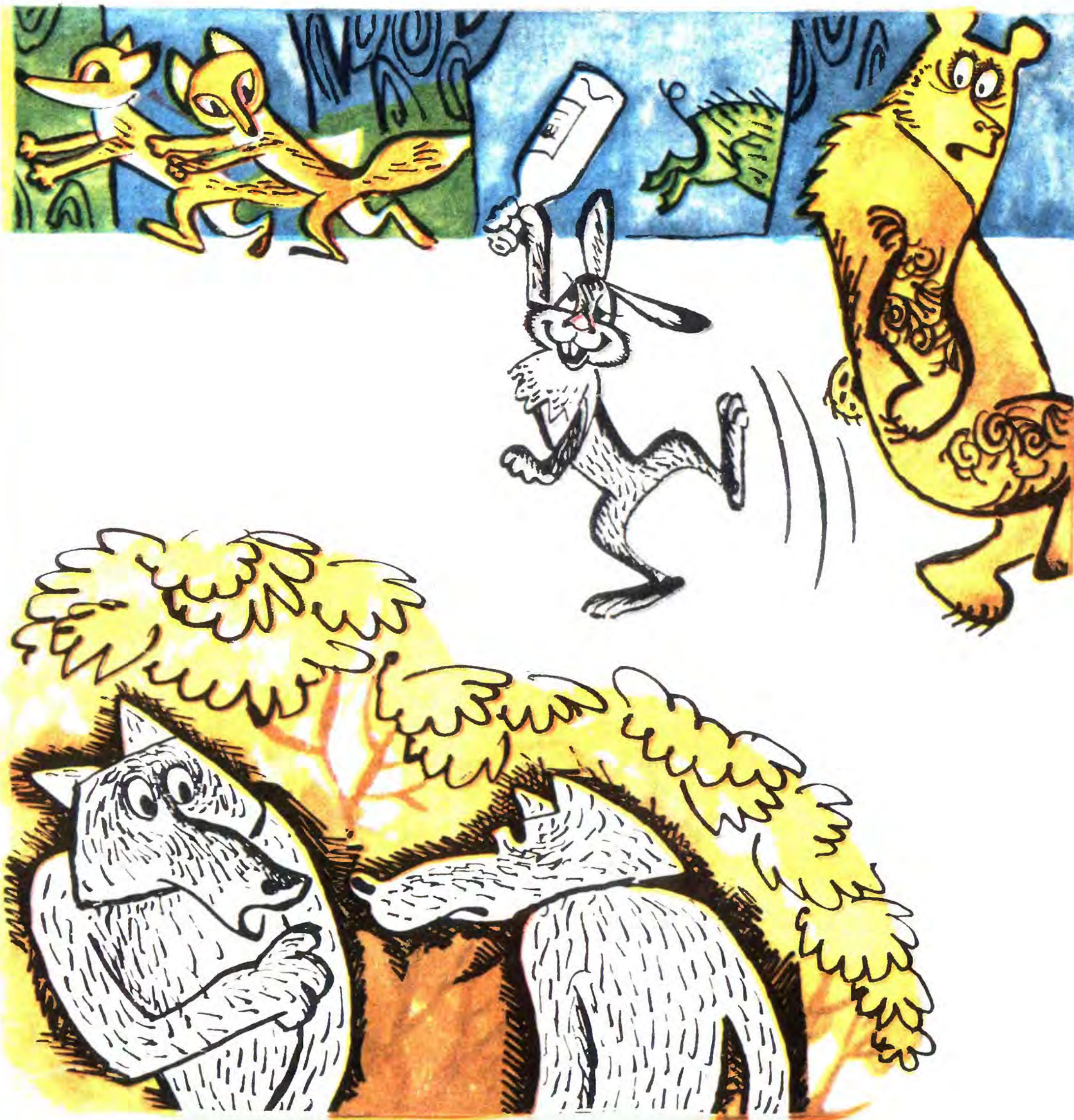
На 1970 рік асигновано для добудови водопроводу 115 тисяч карбованців. Але роботи ведуться в темпі минулих років. Рік, між іншим, закінчується...

Розірвавши ділову угоду із Дяченковою пересувною колоною, Градизька ПМК-7 зв'язала свою долю з Полтавським «Міськводоканалом», який очолює т. Шкіренко. Ефект той самий. Знову по вулицях ім. Чапаєва і Жовтневій розкопано траншеї, знову автомашини з буряками не можуть добратися до заводу, роблять об'їзди вузькими бічними вуличками, обдираючи дерева і ламаючи огорожі.

У Семенівці все терплять, бо сподіваються на м'яку, хорошу воду. А тим часом будівельники, очолювані т. Шкіренком, зовсім припинили будівництво.

Отак гроші «за воду» частково закопані в землю, частково висять у повітрі...

К. ДІДЕНКО.

— Чому його ніхто не вгамує?
— А хто посміє? Це ж прийомний син Лева.

Микола ТИЩУК

ПИСАНКА

Весною до Юрка з сусіднього села
Бабуся на одвідини прийшла
І гарну писанку дала.
Носивсь Юрко весь день, показував малечі.
А надвечір
Сів гратись у дворі в куточку
І у хлівці наглянув квочку.
Довгенько морщив лоб,
А далі — хоп! —
Під квочку тикнув писанку тихенько.
— Сиди, — прохає дитинча, —
І висиди мені курча
Таке, як писанка, гарненьке,
Зелено-жовто-червоненьке,
Цяцьковане в крапки й квітки.
Ге, в мене є секрет, ніхто не розгадає!
Позеленіють з заздрощів дружки...
Юрко щодня до квочки заглядає,
Раненько хвостиком за мамою іде.
От голопуцьків мати в кіш кладе,
Юрко підскакує:
— А писанкове — де?
— Це ти підклав? — питає мати Юру. —
Пропала писанка, закинь її в куток.
Курчатам для життя дають температуру,
Вареному ж — потрібен холодок.
З дитини дивуватись не годиться,
А диво, що й доріс — в науку не пішло:
Ледь писанку зустрів — одразу під крило
І жде, що буде з неї птиця.

ПАРА

Ослиця розпіка Осла:
— Невже у всіх таке життя осяче?
З тобою вік жила — хіба ж то я жила,
Як ти таке ледаче? —
— Та й ти, — бурчить Осел, — далеко не втекла,
В обох однаково од кия спина плаче.
От коли б ти була,
Як та Бджола,
Щоб цілий день гула собі й гула
Та щось до нашого кубла
Тягла,
То я б собі лежав, сховавшись у затінні,
Наш рід продовжував... Була б ти героїня,
А я... я був би теж героєм,
Коли б Ослятка завертілись роєм. —
— Не дїждешся! — Ослиця заревла, —
Ти ж бачив, що Бджола,
Така ж, як я, терпляча й працювита,
А Трутня, як допик, то, мов несамовита,
Надвір із вулика тягла?
— Мене надвір ти маєш випихати?
Не буду ж я старатися для хати!

Одне на одного надії поклада,
У мріях лине в рай гараздувати,
І, може б, той... та от біда, —
Не хоче жоден з них той рай побудувати.

М. Кам'янець-Подільський.

ТОРІШНІЙ СНІГ

Наше сільське споживче товариство заготовило мало льоду.

Сусіднє Куцохвостівське товариство заготовило його з надлишком та ще й запаслося десятками тонн снігу.

Тому з настанням літа в нашому продовольчому складі стало жарко, а в Куцохвостівському — прохолодно.

Голова нашого товариства Павло Платонович звернувся до голови сусіднього — Яким Федотовича з проханням позичити льоду.

— Не позичимо ані крижинки, — категорично рубонув той долонею по столу. — Снігом можемо наділити. Везіть із райспоживспілки бомагу, заберите геть увесь і охолоджуйтеся на здоров'ячко.

— Яку бомагу? — не второпав наш голова.

— Офіційний дозвіл на передачу снігу.

Павло Платонович хутенько мотнувся до районного центру. Голова райспоживспілки Терентій Архипович Закарлюка, вислухавши його, забідкався:

— Діла, діла... Всяк тебе куцохвостівський сніг, нехай вам буде відомо, не просто сніг. Заготовляючи його, куцохвостівці витрачали свої фізичні

сили, амортизували машини, палили бензин. Це означає, що звичайнісінькі опади перетворилися на матеріальну цінність. Чи вправі я передати її з одного товариства в інше — не знаю. Проконсультуюсь у вер-

хах. Словом, ждїть результатів...

Результатів Павло Платонович ждав надаремно, бо Закарлюка забув проконсультуватися.

Згадав він про свою обіцянку десь аж за три тижні і вже тоді надіслав листа юридичній консултантській облспоживспілки.

Юридичний консултант відгукнувся оперативно — через місяць.

Він повідомив: жоден циркуляр не містить параграфу стосовно передачі снігу однією організацією іншій, а то-

му, мовляв, розв'язуйте питання на власний розсуд.

— Ну й нетямущий же чоловік, — вигукнув голова райспоживспілки. — Припустимо, таки немає спеціального параграфу щодо снігу. Нехай. То треба ж цей сніг під якийсь інший параграф підвести. Подивимось, що адвокати одпишуть...

Товариші з обласної колегії адвокатів озвалися на петицію Закарлюки ще оперативніше — через півтора місяця. Вони відписали те саме, що і юрисконсулт.

«Е ні, нема дурних, — розміркував Терентій Архипович. — Передам сніг на власний розсуд, а тоді по шапці тільки так дадуть. Доведеться з Миколою Гнатовичем зв'язатися».

Зв'язатися з головою облспоживспілки Закарлюці вдалося тільки через місяць, бо той був у відпустці.

— Сніг? — не зрозумівши, чого хоче Закарлюка, перепитав Микола Гнатович. — Який сніг? Торішній?.. І вам не соромно таким дріб'язком голову мені морочити? Ви ще зберете відро дощової води, замовите саму столицю й питатимете...

— Значить, передати?

— Ясно, що передати! Голову нашого товариства спішно покликали до райспоживспілки, і Закарлюка урочисто вручив йому папір, який санкціонував передачу снігу.

Павло Платонович одразу ж найняв кілька автомашин і по першому сніжку вирушив до Куцохвостівки.

Михайло ПАЛЬЧИК.

Пам'ятник хабарнику.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— От бачиш, як добре хоч на півгодинки раніше піти з роботи: ніякої тобі штовханини у тролейбусі...

НА ВИСОТІ

— Ти знаєш, Сидоренка підвищили по роботі. Тепер він на людей дивиться звисока.

— Де ж він працює?

— На парашутній вишці.

РЕАКЦІЯ НА КРИТИКУ

— Ти чимось засмучений?

— Так! Мене на роботі незаслужено піддали критиці.

— І як ти відреагував?

— Як завжди: прийшов додому і вилаяв жінку.

ПОЦАСТИЛО

Денис Коробочка розповів, як він ненароком упав у яму і пролежав там усю ніч. Аж вранці його помітили.

— І залишився цілим, неушкодженим? — запитав я Коробочку.

— Уяви собі, мені поцастило — гаманець з грішми залишився при мені. Щоправда, переламав ногу, та це — дрібниця. До весілля заживе.

Левко ВЕРНИК.

М. Вінниця.

Дали перцю!

Чимало хитромудрих вузлів поназав'язував начальник Тереховлянського вузла зв'язку Репецький П. І.

Довго морочили собі голови члени ревізкомісії з Тернополя, доки порозв'язували ті вузли та й побачили всі фінансово-господарчі махінації Репецького на власну, звісна річ, користь.

Про це надійшов лист до редакції «Перця».

З Міністерства зв'язку УРСР повідомили, що за грубі порушення фінансової дисципліни з метою особистої наживи Репецького П. І. з посади начальника райвузла зв'язку знято. Матеріали про його зловживання передано слідчим органам.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ану пішли у міліцію!

ТРАДИЦІЙНА ЛОЖКА

Ви не були на Ворошиловградщині — у цьому шахтарському краю? Не були, кажете. Жаль. А там є на що подивитись. Є що подивитись і є що показати. Багатий край. Чудовий. Одне слово, шахтарський.

Іздив оце днями і я. Іздив та цікавився, як там, у тому шахтарському краю та шахтарів харчують. Та й не тільки шахтарів.

Одразу скажу, як на нарадах доповідають, у цілому — непогано, а зокрема... Про зокрема — трохи нижче. Спочатку в цілому.

Якщо мати на увазі кафе-їдальні при шахтах, то це не кафе, а оазиси. Вони чудово оздоблені, оригінально оформлені. Тут вам і зелені живі куточки, акваріуми, дієтичні і фірмові страви, і кожній отій кафе-їдальні, як нареченій, ім'я підбрано: і «Черемшина», і «Яблушка», і «Берізка», і «Марічка», і, звичайно, «Казка» (кафе для дітей). Маю на увазі те, що в Красному Лучі. Бо це справді не кафе, а казка, з казковим меню: суп царя Гороха, си-

рок «Колобок», «закуска Гулівера», салат «Білосніжка», битки «Чиполліно», запіканка «Дюймовочка», пюре «Рум'яні щічки».

Є що показати, є чим похвалитися, є чим поласувати. Прекрасні кафе-їдальні — майже при кожній шахті. І це факт. На 44 підприємствах гарячі страви доставляються в підземні виробки у спеціальних контейнерах. Це теж факт.

Словом, є що поїсти, є що й випити. А листи до Перця все одно йдуть. Запрошують Перця до себе і шахтарі, і робітники, і студенти, і колгоспники. Запрошують і слізю просять: любий Перче, приїзди. А як будеш у наших краях, обов'язково заїдь у селище Ірміно. Заїдь і подивись на нашу домашню кухню. Ту саму, в якій горобці уже третє покоління цієї осені вивели, а директор шахтоуправління імені ХХІІ з'їзду КПРС Микола Васильович Погребняк і заступник керуючого трестом «Кадіївугілля» Павло Федорович Мильников сумніваються, чи варто горобців полохати. Мабуть, тому й досі не ремонтують.

Заглянь і у Фащівку. Але мовчки, бо як тільки директор шахтоуправління Анатолій Іванович Хара дізнається, що ти в гості заїдав, од-

разу в шахту чкурне. Таку чоловік тактику виробив. Ми йому щиро порадили б у домашній кухні ховатися. Та, певно, туди Анатолій Іванович заходити не наважується — кухня ж десять років як не ремонтується.

Зовсім інша справа у Ясенівці (трест «Фрунзевугілля»). Тут взагалі кухню ліквідували. Тепер думають будувати нову.

Шахтарі пишуть, шахтарі скаржаться, і треба сказати, небезпідставно. Дивно тільки, що мовчать студенти. Скажімо, Ворошиловградського машинобудівного інституту. Чи то студентам ніколи, бо доводиться по місту гасати в пошуках гарячих страв, чи, може, звикли обходитися без їдальні. Бо та, що є, їх не задовольняє. Словом, не пишуть. За них пише сам ректор. Пише і просить Ворошиловградський облвиконком, щоб йому або виділили кошти на будівництво студентської їдальні, або ж перевели на баланс інституту комбінат напівфабрикатів 2-го тресту їдальні. Поки що ні коштів, ні комбінату інституту не має.

Не скаржаться Перцеві, а тільки у книгах скарги залишають свої автографи, і робітники заводу імені Яковського, яких обслуговує їдальня № 26 (директор Л. Є. Павлюкова).

Записують, що своєчасно пообідати неможливо, а як пообідаєш, то після того їдальню обминаєш десятою дорогою. Рибні і дієтичні страви тут така ж рідкість, як звичайні піріжки чи комплексні обіди.

Мовчать і «мікрорайонівці» із Ворошиловграда. Ті, що на нових масивах, де на 50 тисяч населення дві їдальні і один ресторан.

Мовчать робітники і робітниця Краснолуцької, Попаснянської і Лисичанської швейних фабрик. А що ж їм про ті їдальні писати? Тут їдальні взагалі нема.

— А до чого ж тут ложка? — запитаєте ви. — І яка — чайна чи столова?

Будь-яка. Але ота — традиційна. Що з дьогтем. Та, яка псує бочку меду. Бо й справді, як глянути в цілому, так на Ворошиловградщині таки дбають про громадське харчування. А як зокрема і колнути глибше, то виходить, як у того дядька, що вчився танцювати і все питав у кума:

— А скажіть, куме, як я танцюю?
— Та непогано. Тільки ноги щось високо підкидає.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Ворошиловградська область.

Дали перцю!

Мешканці вулиці Леніна, що в селищі Ульяновці Кіровоградської області, тривалий час змушені були затуляти носи, бо від всіляких нечистот не було чим дихати.

Скільки й не зверталися вони до начальника комбінату комунальних підприємств т. Гаврилюка, аби він вжив заходів, щоб ті нечистоти своєчасно вивозились, та Микола Софронович тільки носа відвертав.

Тоді мешканці написали скаргу Перцеві.

Як повідомив заступник Ульяновського райвиконкому т. Моргун, факти підтвердились. Гаврилюка М. С. за безгосподарність з роботи знято.

На вулиці Леніна порядок наведено.

ДОБРА ДИТИНА

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Візьміть, дядю. Нам уже хоч хліб принесли.

Дали перцю!

Головний лікар санаторію «Татарія» (Івано-Франківська область) З. П. Назаревич сам собі свиню підкавав. Та не одну, а цілий свинарник. Він організував відгодівлю свиней на харчових відходах. Але послив їх у такі аварійні приміщення, що з 23-х годин двадцять одну довелося допізнати. Після цього персонал свинарника переключився на відгодову тих двох з'ячих, що загартувалися в аварійному приміщенні. Вісім місяців нагулювали вони сало під персональним доглядом та так і пішли під ніж, не дочекавшись ремонту свинарника. А З. П. Назаревич тим часом затіяв

реконструкцію адміністративного корпусу та обладнання свого службового кабінету. Тут він грошей не шкодував. Всю цю історію (файлетон «Персональний догляд») розповів у № 8 журналу Гордій Вареник.

Як повідомив релакцію секретар Надвірнянського району КП України т. Мисліборський, наказом по Яремчанському курортному управлінню З. П. Назаревич оголошено суворо догану. На нього зроблено грошове нарахування. А завгоспа Копельницька та бухгалтера Пручаєва з роботи знято.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Колись по столу сильно лупив. Талант помітили і перевели в цирк.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

НА ШЛЯХУ ПОКЛИКУ

ГУМОРЕСКА

Тривалий час мене переслідував якийсь непоборний внутрішній потяг до активнішого втручання в життя, до участі у повсякденних ділах моїх односельчан, і я вирішив стати сількором.

Написав я до нашої районної газети про те, що працівники торгівлі у нашій селі однобоко про купця дбають: випити — то на всяку назву і різних гатунків, а щодо солі, то хоч у Крим їдь. Валном у нас теж не торгують, але то півбиди: у нас є глинисько, там у ямах ми білу глину довбемо і хати свої с'як-так українізуємо, а от такої ями, щоб сіль добувати, у наших Мимринцях ще не знайдено.

Надрукували. Прочитали односельчани, і відразу відчув я, що круг мене авторитетом запахло. На тому ж тижні, як газета вийшла, заходить до мене поштовий начальник і хвалить: — Ти хоч і молодий, а он яку статейку на них вступив. Читав, читав... Давай-но ще одну змудруємо.

— Воно б то можна, — кажу, — тільки біте писання, як я помітив, грубшим кінцем повертається на того, хто писав. Тепер у який би магазин я не зайшов, навіть у взуттєвий, мене дуже чемно питають: — А вам солі не треба?

— То дарма, — сміється пошто-вий начальник, — зате сіль привезли. Газета є газета, газетою ми самі себе, як риба хвостом, підганяємо. Ти напиши, щоб у нашій селі вулицям дали назви, а хатам — номери. — А навіщо тут газета? — запи-тую.

— Сільрада сама це зробити може.

— Не в силі, — каже поштовий начальник. — Говорив я вже з самим головою, але він із яйцями ні як не впорасться і з молоком. До плану не дотягує. Йому не до вулиць і не до номерів. А діло конче потрібне: приходь, приміром, лист Іванюкові Микиті Івановичу — от і здогадайся, чи це Микита «Яловий», чи Микита «Хляк». Отак і увічимоємо непотребні прізвиська. У селі асфальт, телевізори, культуру підняли на таку височину, а вулиці досі називаємо так міцно, що не всякій персоні і скажеш.

Здався я. Написав. І знову надрукували. Отут і пішли до мене люди, і повалили. Сусіда заявився: — Ти напиши в газету заяву на наших учителів, як вони дітей виховують. — Яку заяву?

— Скажу. Церква й держава поділились? Поділились. То чого оті шибеники до молящих діло мають? Ідемо з вечірньої, з горбочка спускаємось, темно, хоч в око стрель, а через дорогу дріт. Ми і той... купю.

— Не буду писати. — Не будеш? Моє прізвисько на увесь район роздзвонив, а як захистити мене, то не хочеш. Та я ж у той вечір святе причастя прийняв, а мені отака-о! — кондиційна баба на голову вслясь. Та я в Київ поскаржусь, та я в Москву...

— Діду, та неже люди будуть розбиратись, хто на кого і як сів? Та ви одумайтесь, та ви опам'ятайтесь. А «Яловий» — так то ж не про вас, то взагалі!

— Говори, говори! — відрубав старий. — Я тобі припомню. Один з хати — другий у хату,

і прискипується: — Коти — це порядок!

— Коти? — Еге, у криниці. Куди сільрада дивиться? Чому до санітарного стану не доводить? А як не віриш, то візьми в мене того кота, відвези на спертізу — там розберуться, чи він утопленик, чи своєю смертю. Як писати, то про все писати. Пиши!

І став я в селі першим хлопцем. Відчуття, що я людям потрібен, надає мені творчої наснаги. Благословен той день і та година, коли я надумав стати сількором! Сусідські кури в городі кубляться — до мене з скаргами йдуть, радіо мовчить, хлопці допізна, на вулиці співають, Юрко зачіпає Катку, в ялених карасів цілу низку вкрали — з усім до мене.

А газету один у одного з рук рвуть: — Про Мимринці є? Читай!

Кожна сім'я передплатила районну газету, село зайняло по передплаті першість у районі, редакція преміювала мене річною передплатою. Та жоден столичний кореспондент, найбодарованийіший, найталановитіший, не зможе ніколи відчувати такого повного злиття з масами, як я. «Ялови» від мене відвертаються, «Хляки» не вітаються, в селі утворилось два табори: один за мене, другий — проти мене.

А я почуваю себе в самісичному вирі життя і в зеніті слави, бо щоденно одне й те саме: або ті два табори між собою за мене сваряться, або мене б'ють.

Арсен ТКАЧУК.

с. Глухівці Вінницької області.

особи, нетерпляче тупцюють, щоб справа була справою, рішення рішенням, і товариш Ярошенко, і товариш Давиденко, і товариш Марчук, і — та хіба усіх перерахуєш...

Що поробиш, коли заклопотаним, і товаришу Малюткіну та іншим офіційним особам ніколи думати, що і на Ярошенка, і на Давиденка, і на тих, що хіба їх усіх перерахуєш, чекають — не дочекаються і майстри цехів, і виконробі, і громадянки, і бухгалтери з чековими книжками, і шофери з неоформленими путівками...

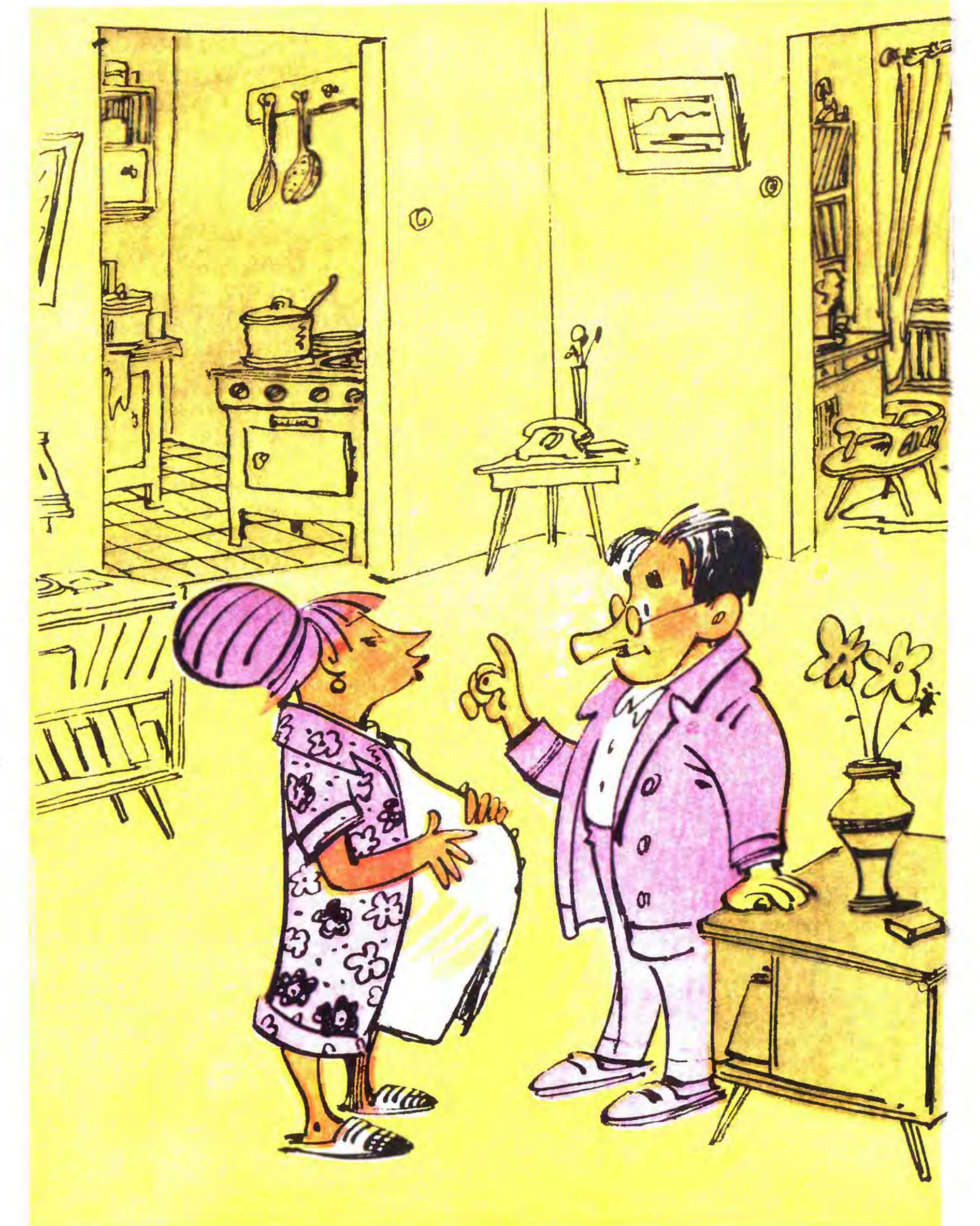
Усі чекають, хвилюються і ламають голову над одним питанням: яку із команд Іван Петрович з головбухом тресту перспективно поставлять на перше місце.

Павло ДОБРЯНСЬКИЙ.

м. Івано-Франківськ.

ЯК ТРИВОГА, ТО Й ДО БОГА

Мал. А. АРУТОНЯНЦА

— Я гадаю, що настав час запросити твою маму погостювати в нас хоч рік.

Дали перцю!

Завідуючий Цівковецьким медпунктом Борис Іванович Колісник дуже сильно любив свого батечка.

До того сильно, що про його любов по-чуди писати до Перця.

Познайомили ми з тим писанням Новоушицький районний комітет народного контролю (Хмельницька область). А звітні нам відповіли: так, був такий гріх. Любова довела сина до махінацій з документами на підставі яких улюбленому папаші.

І. А. Коліснику, незаконно оформили пенсію, як інвалідові Вітчизняної війни. Крім того, завідуючий медпунктом протягом багатьох місяців клав у кишеню, крім своєї, ще й чужу зарплату.

За махінацій з документами та за привласнення державних коштів Б. І. Колісника з посади завідуючого Цівковецьким медпунктом знято. А матеріали на нього та на осіб, що сприяли його махінаціям, передано районному прокуророві.

ЖАБ'ЯЧА ГЛИБИНА

Там, де річка глибока —
Малій жабі до ока —
Ромчик плавати вчився,
Мало що не втопився.
Став кричати-благати:
— Гей, біжіть рятувати!
Тут вода розкрутилась —
Навіть жаба втопилась:
Видно тільки два ока!
Дуже річка глибока!..

Микола ПЕТРЕНКО.

КУЛЬБАБА

Я приніс кульбабку
З лісу для сестриці
І налив у склянку
Квіточці водиці.

А за мною ходить
Вслід маленька Ліда:
— Ти приніс кульбабу,
Принеси кульдіда.

Дмитро ПАДРА.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ДОПОМОЖЕШ ТИ — Й ТОБІ ДОПОМОЖУТЬ

Афганська казка

Ішли осел і кінь з базару. Сталося так, що в осла вантажу на спині накладено було вище голови, а кінь ішов зовсім без нічого.

Ішли вони, йшли, пройшли півдороги. Утомився осел і попросив коня:

— Будь товаришем, допоможи мені! Візьми на себе частину вантажу!

Але кінь тільки вухом ворухнув. Трохи згодом осел заволав:

— Мені вже несила! Допоможи!

Але кінь тільки вухами тріпнув. Дорога пішла на гору. Осел почуває, що ось-ось упаде, і втретє просить коня:

— Допоможи!

— Гаразд, — погодився кінь, — дещо я візьму на себе: ти неси вантаж, а я, нехай уже й так, крекатиму й відсапуватимусь.

Осел пройшов декілька кроків і впав.

— Уставай, бідолахо! — благав хазяїн, та осел підвестися не міг.

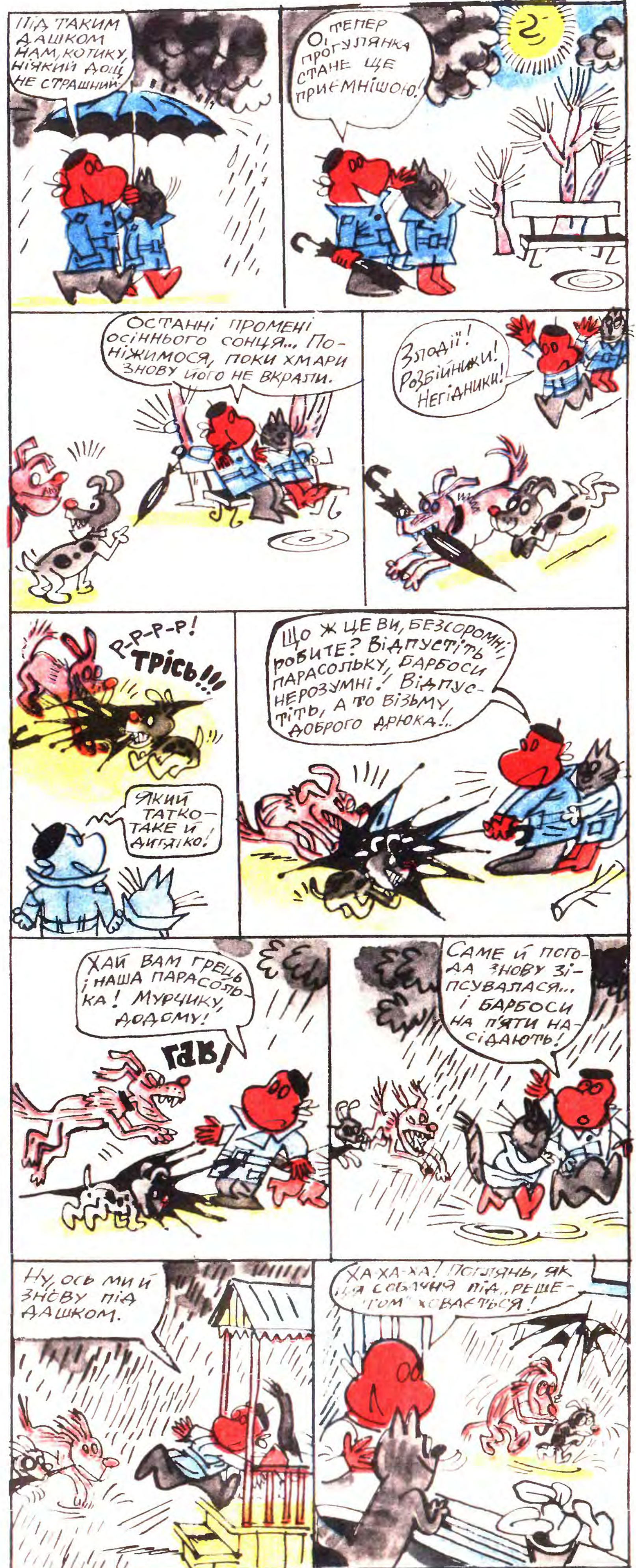
Нічого не вдієш, розвантажив хазяїн осла і все переклав на коня.

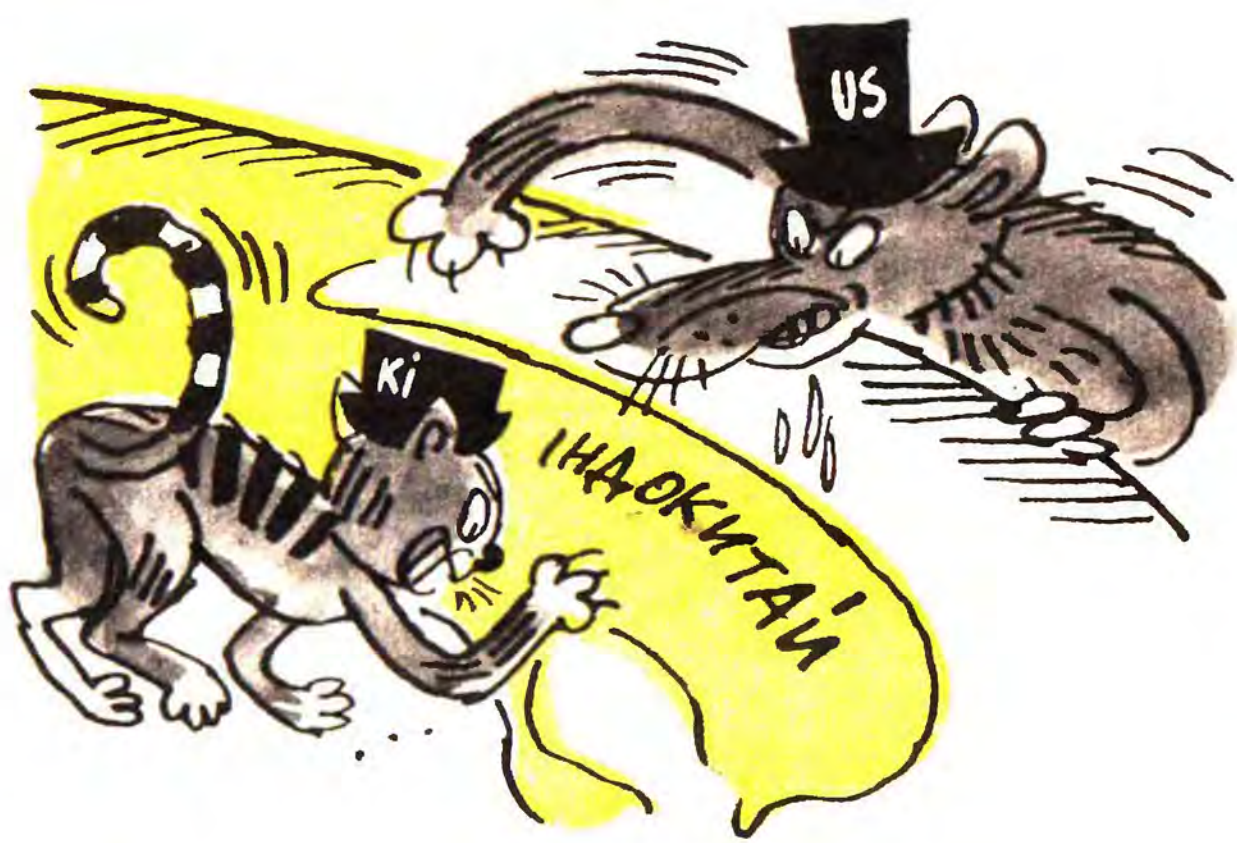
Тепер осел ішов без нічого, а кінь кректав і відсапувався за двох.

Не дурно кажуть: поодинокі й нарізно — вдвічі важче, удвох і разом — учетверо легше.

Пригоди Перченьти

Мил. А. ВАСИЛЕНКА

ДЕСЯТЬ СЕКУНД НА РОЗДУМИ

Після багаторічного вивчення творчої спадщини тисяч народних гумористів, яка знайшла своє втілення у приказках та прислів'ях, Перець дійшов висновку, що багато з них можна зобразити графічно.

Як ви гадаєте, шановні читачі, які приказки зображено на цих малюнках? На роздуми дається десять секунд. Якщо за цей час ви не знайдете правильної відповіді, можете розкрити журнал на 15 сторінці й дізнатися, що мав на увазі Перець.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Немає ніяких про їхні поради

ПАРЛАМЕНТСЬКА БОРЬБА

Наводимо невеликий репортаж про кілька хвилин перебування американського кореспондента в одній сайгонській установі, яку офіційно називають «Парламент Південного В'єтнаму».

«Я почув злий гамір. Депутат Ле Тай Хоа заїхав депутатові Нгуєн Дай Бангу кулаком у живіт, на що той відповів гучним ляпасом. Депутат Нгуєн Хуу Чунг перекинув пульт головуючого, якого пані Ту перед тим закидала тухлими яйцями...»

Нічого не скажеш — який парламент, такий і обмін думками.

ШИЛО З МІШКА

У синьйора Манліо Брозіо і містера Орасіо Рівері є чимало спільного — обидва вони служать в одній тій же високій установі — в агресивному блоці НАТО, обидва, виходить, сповідають одну й ту ж віру — «атлантичну».

Звичайно, є між ними й деякі відмінні. Синьйор Брозіо, наприклад, людина цивільна, дипломат за фахом; містер же Ріверо — військовий моряк, адмірал. Перший із них — генеральний секретар НАТО, другий же — командує об'єднаними збройними силами цього блоку в Південній зоні Європи. До того ж Манліо Брозіо — італієць, а Орасіо Ріверо — американець. Отже, перший репрезентує в НАТО Італію, а другий — Сполучені Штати.

Та, очевидно, найістотніша різниця між італійським дипломатом і американським адміралом ось яка: те, що у дипломата на умі, в адмірала — на язиці. І через цю різницю виникають всілякі прикрі непорозуміння.

От тільки-но відбулася римська сесія ради НАТО, а вже обидва — і Манліо Брозіо, і Орасіо Ріверо — поспішили проінформувати світ про те, над чим то мізкували натовські політики та генерали з адміралами.

Генеральний секретар НАТО — так той на прес-конференції мало не присягався, що на римській сесії панував такий собі дух миролюбства, безмежної любові до ближнього й не ближнього свого. Щоб на тій сесії щось таке говорили чи замислювали поганого проти, скажімо, Радянського Союзу — боронь боже!

Бравий же американський адмірал Ріверо, щоб не пасти задніх, прийняв кореспондента італійського журналу «Еуропео» і рубанув: йшлося мовляв, про підготовку НАТО до війни. Зокрема, мався на оці Радянський Союз.

І так уже розфанаберився, так розхвалився, що куди там!

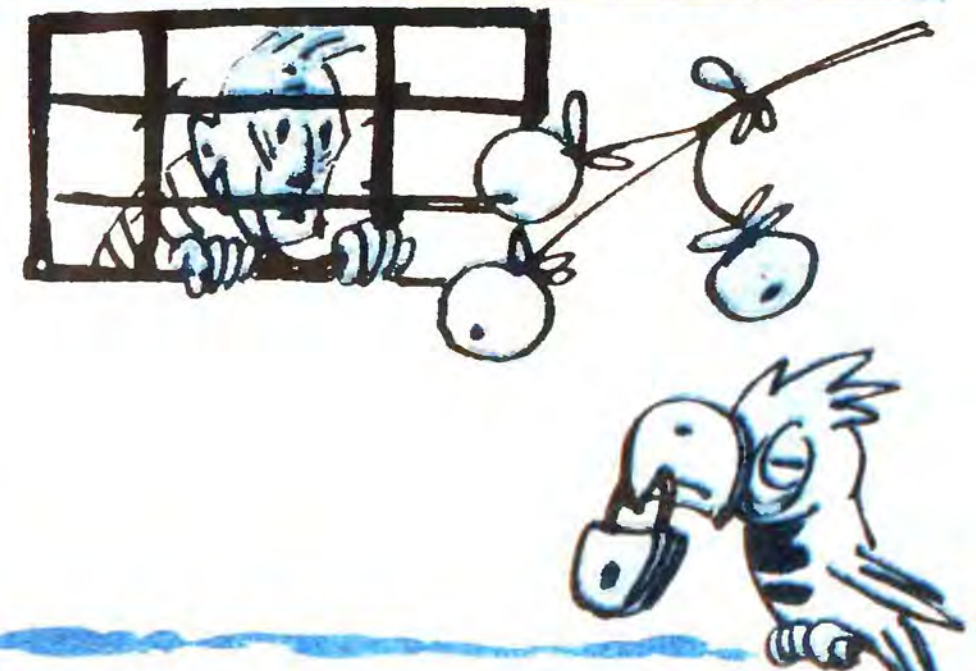
Як дізнався про це синьйор Манліо Брозіо, то — гвалт! — розпасювався. І навіть видав нове розпорядження, щоб різні там генерали і адмірала віднині ніяких інтерв'ю не давали, з журналістами не зустрічалися та й взагалі тримали язика за зубами.

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ПЕРСИКИ!

В італійському місті Лоді потрапив за грати один безробітний, якому заманулося поласувати свіжими фруктами. Не маючи ні шеляга за душею, він узяв з лотка вісім персиків. Італійська Феміда з усією суворістю покарала небезпечного злочинця: він одержав 82 дні тюремного ув'язнення — по десять з гаком за кожен персик.

Водночас стало відомо, що лише у двох областях Італії — Венето й Емілії — знищується понад мільйон центнерів фруктів нового врожаю. Таким простим робом великі бізнесмени утримують ціни на тому рівні, який дозволяє їм якнайповніше набивати власні налитки.

Цього разу Феміда тактовно промовчала. Що таке, зрештою, якийсь мільйон центнерів персиків та груш, поцуплений у трудящих, порівняно з мільйонними прибутками багатіїв, коло яких і сама богиня правосуддя почуває себе затишніше?! Кінець-кінцем, їй теж хочеться поласувати персиками. З хазяйського столу.

НЕЛОЯЛЬНИЙ ПАПУГА

В Мадриді суд зобов'язав якогось Фернандеса Гарейала в шестимісячний строк відучити свого папугу від «ризикованих» слів, яких він його навчив. Якщо через півроку папуга не змінить «теми розмови», його буде знищено.

Що то за «ризиковані» слова, у вироці суду не сказано.

Мабуть, лає папуга Франко і весь його режим.

ДОПОМОГЛИ БЛИЖНІМ...

Франкфуртська-на-Майні організація західнонімецької Націонал-демократичної партії провела благодійний захід — двомісячник «соціальної допомоги ближнім». Двомісячник полягав у тому, що місцеві жителі здавали, а неонацисти збирали утиль, на якому потім заробили 52 тисячі марок. Після чого щедрою рукою кинули на «соціальну допомогу»... 600 марок. Всі ж інші кошти — 51.400 марок — пішли на «внутрішні» потреби.

Як бачите, неонацисти мали на думці зовсім не тих ближніх!

КАРТОПЛЯ ПО-ХУНТІВСЬКОМУ

В сучасній Греції немає такої сфери життя, куди б «чорні подновники» не встромили свого носа. Вони намагаються регламентувати все, і сирізь навести «порядок» казарми.

Нещодавно вийшов суворий урядовий указ, який зобов'язує всіх грецьких рестораторів не рідше, як двічі на день, виключати в ресторани меню картоплю.

Іли греки картоплю і без указу, але тепер вона мусить здаватися їм смачнішою: як-не-як, хунта про них піклується.

Греція чекає указів, котрі навчать населення країни, як прати білизну або користуватися зубочисткою.

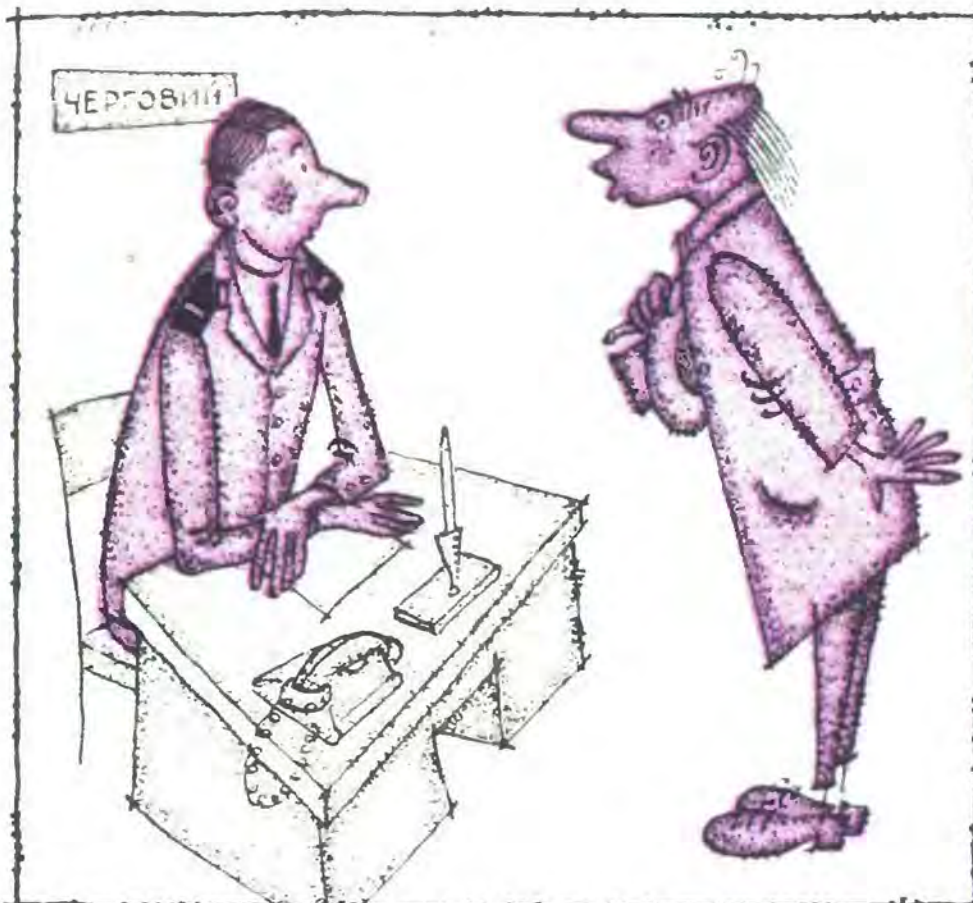

Мал. В. БОНДАРЧУКА

Пегас халтурника.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Допоможіть розшукати мою Музу, яка пішла від мене рік тому, та й досі не з'являється!

Мал. Й. КОГАНА

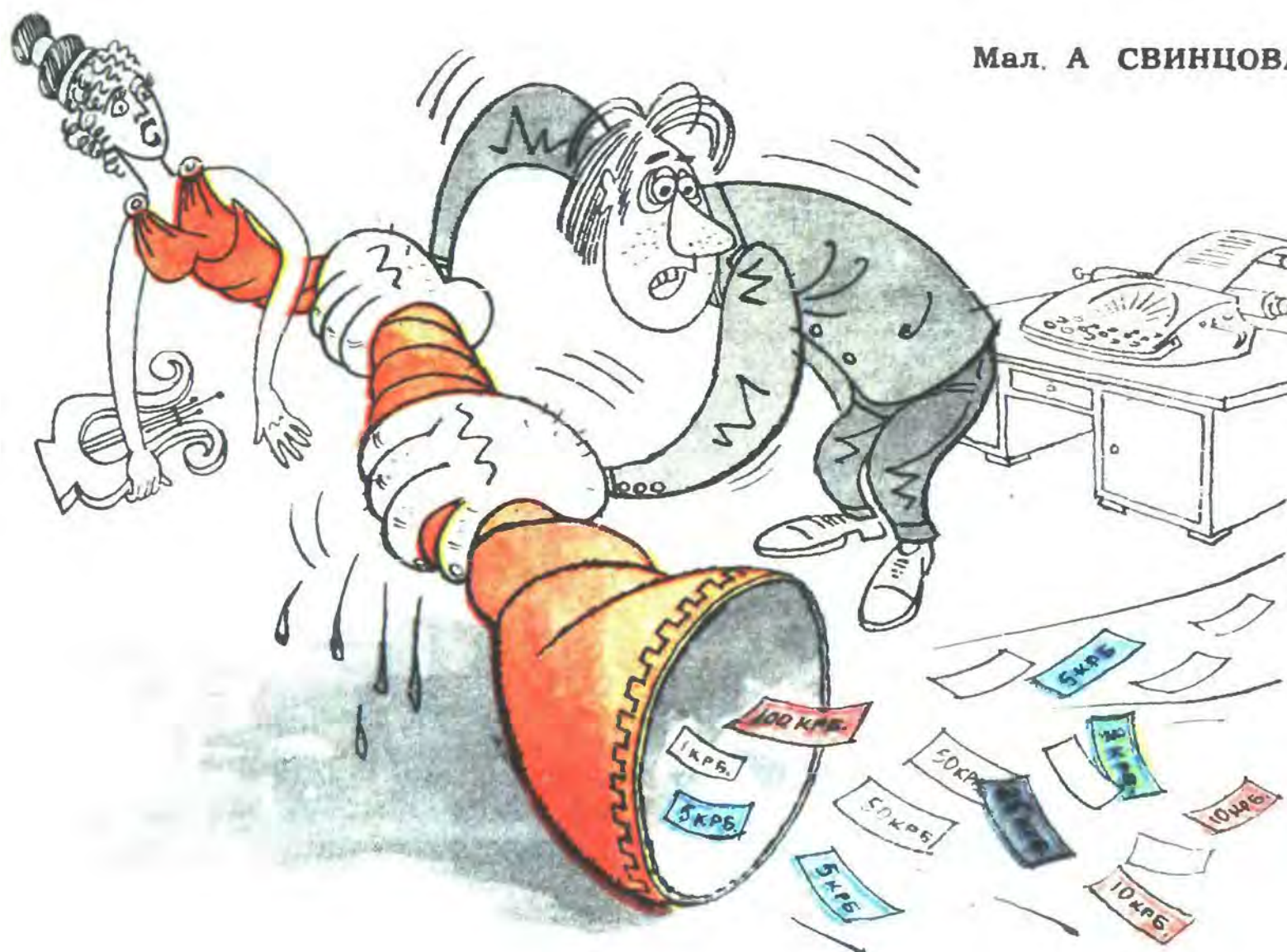
Пегас фантаста.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Слухається справа про розлучення поета...

Мал. А. СВИНЦОВА

— Я тебе в риг достатку скручу!

Є РІЗНИЦЯ

Вчитель: — Твій твір про молоко має усього десять рядків, а інші написали по два аркуші...
Учень: — Так, але я писав про згущене молоко.

ЗАВТРА ЗНОВУ

— Багато ти сьогодні, Оленко, навчилася в школі?
— Мало. Завтра знову треба йти.

ТАК КРАЩЕ

— Татусю, допоможи мені задачу розв'язати.
— А ти вже над нею думав?
— Думав.
— Ну, й що придумав?
— Що краще або спитати у тебе, або у Дмитра списати.

ВІДВЕРТА ВІДПОВІДЬ

— Васильку, коли ти, нарешті, виправиш свою двійку? — запитала мама.
— У щоденнику я вже виправив. А у класнім журналі не можу — його ховають в учительській.

Надродні усмішки

СТАНОВИЩЕ

На товариському суді:
— Ваше сімейне становище?
— Незавидне. Маю дві жінки.

ВІРНА ПРИКМЕТА

Кличе мати сина та й каже:
— Сходи, синку, до тітки Олени, спитай, чи дядько Олекса гроші одержав.
— Одержав, — відповів син.
— А ти звідни знаєш?
— Та в тітки Олени на лобі гулі.

Записав П. ПОЙДА з м. Берегового Закарпатської області.

ЗЛЯКАВСЯ

Сусідка звертається до сусіда:
— А ваш собака на мене не гавкає!
— Еге, — відповів сусід, — з вами тільки зв'язися!

Повідомив В. ГОСТРИЧЕНКО з с. Андріївки Миколаївського району Миколаївської області.

ЗАПРОШЕННЯ НА ВЕЧЕРЮ

— Ви нічого не маєте проти, щоб завтра разом поужити?
— Звичайно, з задоволенням!
— Ну, тоді завтра о восьмій, у вас!

Повідомив І. ТАРАН з с. Іваньок Маньківського району Черкаської області.

ЗНАЙШОВІ

Один біолог-початківець проводив експерименти над комахами, щоб визначити, де у них орган слуху. Одного разу він підбіг до свого товариша і радісно закричав:

— Знайшов!
— Що знайшов?
— Знайшов, де у комах орган слуху! Ось дивись! Він узяв комашку, поклав на скло і крикнув:
— Лізь!..
Комашка полізла.

Потім дослідник повідривав їй ноги і знову закричав:

— Лізь!
Але вона — ні з місця.

— Бач, не полізла, бо не почула. Значить, у комах орган слуху в ногах! — радісно вигукнув експериментатор.

Повідомив В. ПОЧТАРЕНКО з м. Звенигородки Черкаської області.

НАЩАДКИ МОЖУТЬ БУТИ СПОКІЙНИМИ...

Нещасні, скажу я вам, люди — археологи. Натраплять на яку-небудь прадавню руїну чи пам'ятник і потім роками сушать собі голову, риються у старезних фоліантах, співставляють різні історичні факти, аби тільки дізнатися: що воно означає, яку роль відіграло в громадському житті тодішнього суспільства і, зрештою, хто його творець?

А все було б значно простішим, якби наші предки виявилися далекогляднішими і, передбачивши, що плодами їхніх рук колись зацікавляться нащадки, взяли та й замурували у фундамент новозбудованого палацу, бані чи пам'ятника звичайну капсулу зі схованим у ній папірусом або ж пергаментом, на яких би коротко і ясно було вказано: споруда така-то, такого-то року до вашої ери, виконроб такий-то. Уявляєте, скільки часу зекономили б учені-археологи, скільки сил і нервів зберегли б для нових досліджень!

Немає ніякого сумніву, що за якихось кілька тисяч років майбутні археологи зацікавляться й нашою епохою і, озброївшись електронними лопатами, почнуть свої розкопки. Якщо це буде на території теперішньої Хмельниччини або ж Криму, то цілком імовірно, що вони розкопають і пам'ятки, які ви бачите на цих двох фотографіях: руїни якоїсь будови і механізм, покинутий серед степу. Отож, щоб не повторювати помилок наших недалекоглядних предків і не примушувати нащадків марно сушити голову над питанням: що б воно означало, яку роль відіграло і хто його робив? — заздалегідь повідомляємо:

Шановні нащадки!

Зруйнована споруда, зображена на першому фото, — недобудований кінотеатр. Місце це носило назву: селище Гриців Шепетівського району Хмельницької області. Будівництво розпочате 1961 року нашої ери. Творець — Грицівський міжколгоспбуд, яким керував В. Л. Каплун. Ніякої ролі в громадському та культурному житті не відігравав (кінотеатр, а не т. Каплун).

Механізм, зображений на другому фото, — трактор ЧТЗ № 011010 із 25-тонним краном. Місце стоянки — канава при дорозі Євпаторія—Чорноморське в Криму. Покинутий для майбутніх археологів Красноградською конторкою експлуатаційного буріння Харківського тресту «Харбурнафтагаз», яку очолював В. І. Понятов. Ніякої ролі в технічному прогресі не відігравав (трактор із краном, а не т. Понятов).

* * *

За домовленістю з В. Л. Каплуном та В. І. Понятовим, номер «Перця» із цим зверненням до майбутніх дослідників буде в урочистій обстановці замуруваний у фундамент кінотеатру і вмонтований у залишки тракторного мотора. Передбачається також провести мітинг, присвячений цим визначним подіям.

Відтак нащадки зможуть почувати себе спокійно і впевнено. Їх дорогоцінний час буде збережено! Не кажучи вже про нерви.

В. ЧЕПІГА.

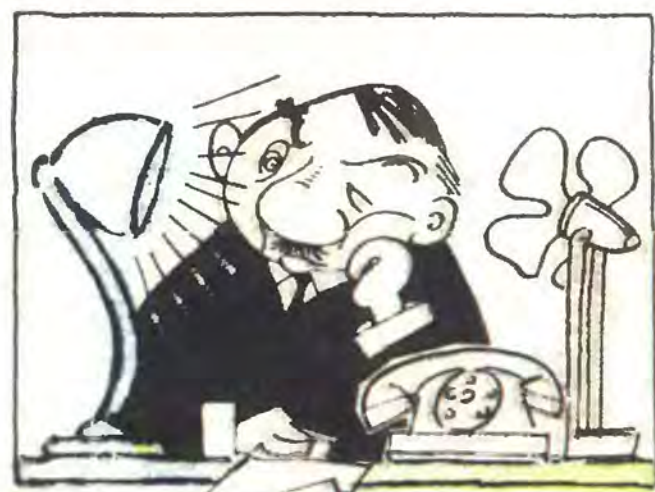
Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

У нас у гостях білоруський сатиричний журнал «ВОЖИК» («Іжак»).

— Закругляйся ти з пропозиціями, а то на бенкет часу не залишиться.

Лампа: Горить на роботі...

Телефон: Розривається на частки...

Вентилятор: Цілий день крутиться...

...тільки Іван Петрович і пальцем не поворухне.

— І чому тебе в школі учать — сімку з вісімкою плутаєш.

— Як ці чорти до раю потрапили!
— Згідно з характеристикою.

— За що тебе з лісника зняли!
— Кажуть, що багато дров наламав.

Чучело, робот і я

ГУМОРЕСКА

У нашій сім'ї з'явилося третє. Воно перевернуло все догори ногами. Перш за все поламало мені режим дня. Пропали мої ранкові фіззарядки. Пропали мої вечірні прогулянки. А основний мій домашній робочий час зводився до того, що я чергував біля коліски свого чада і слідкував, щоб воно не виплюнуло «дурачок». Бо тільки-но «дурачок» виплигував з його ротика, в чадові ніби автоматично включалася сирена. І тоді сусіди зверху починали частіше совати по підлозі стільцями. Сусіди знизу щось прибивали на стелі, а сусід збоку починав на повні груди співати.

Та все це ще півбіді. Найгірше те, що вдень, коли я був на роботі, воно висипалося. А вночі йому дуже подобалося дивитися на мене, коли я сиджу біля коліски. Уявіть собі. В кімнаті темно чи напівтемно. Дружина, вимушена за день щасливим материнством, спить, як убита. Воно ж, виспане за день, лежить і лупає в темряві оченятами. Я ж — ілюю носом біля коліски. Тільки-но встаю зі стільця, воно знову вимючає свою неповторну сирену, і сусіди знову сигналізують крізь стіни про свою солідарність.

— А що, коли зробити чучело? — висловила свої міркування дружина. — Все одно в темряві воно твого обличчя не бачить, тільки твій.

Я погодився з дружиною, що воно бачить тільки твій. Але чучело? Уявіть собі біля коліски нащадка чучело батька.

— Ні. Ні в якому разі! — категорично заперечив я дружині. — Спочатку буде про чучело думати, що то батько, а потім батька вважатиме за чучело.

Та через кілька ночей довелося здатися. Я взяв свій комбінезон. Напхав у нього всякої всячини. Замість голови причепив м'яч. На м'яч зодягнув жінчин шиньйон, і вийшов нелоганний батько. Посадив я цього «батька» на стілець біля коліски, а сам навмисно відповз до свого ліжка.

— Янцю, — кажу дружині, — не забуваймо того, що в батька над коліскою висів ніс, а в цього немає носа, то битва виграна.

Чадо моє щось кілька разів кренуло, але змирлося. Мабуть, йому було все одно, що батько з носом, що без носа, аби сидів біля нього...

Проминуло кілька років. Мій нащадок уже добре в'язав слова у речення, і чучело не відповідало посаді, яку займало. Довелося його увільнити від обов'язків батька. І тут жінка висунула нову ідею:

— Слухай. А що, як ти змонтуєш робота? Такого, як у тебе в лабораторії.

Тепер я дружині не перечив. Через тиждень удома в кутку стояв робот. І моє чадо прив'язалося до нього, як до рідного батька. Воно засипало робота запитаннями. І він на всі відповіді точно і правдиво. Дружина була в захопленні і висловила думку, чому б мені не написати дисертацію на тему «Роль робота у вихованні молодого покоління». Та через невеличкий відтинок часу, відповідаючи на питання мого чада, робот почав зайнятися і блимати лампами. А коли чадо поставило перед ним питання руба «звідкіля беруться діти», робот блимнув одночасно всіма лампами, зашмигав і згорів...

Зараз моєму чадові чучела вже не треба. Скоро він сам змушений буде робити чучело. Правда, часом чучелом він називає свою маму, а мою дружину. Мабуть, отой шиньйон на футбольній голові у ті далекі роки сплутав усі карти, і він думав, що біля коліски сиділа мама. Проте без робота не обходиться й досі. Функції робота виконує я, його рідний батько.

Євген ДУДАР.

Друже Перче!

Які все-таки чудові перетворення робить сучасна хімія! Здаєш ти, приміром, якусь одежку на Луцьку фабрику хімічестки і ніколи не знаєш, що з неї вийде. В минулому році дві мої кофти після чистки стали з білих жовтосмуғастими. Коричневі чоловічі штани набули теж не менш екстравагантного вигляду. А потім директор фабрики т. Кравчук, роздобившись, навіть запропонував мені ще раз, уже безплатно, перефарбувати ці речі!

От і у серпні цього року мій світлоголубий трикотажний костюм з допомогою хімії став таким жовтоплямистим красенем, що я навіть не наважилась його назад забирати. Нехай, думаю, для фабричного музею залишається. Може, т. Кравчук вивісить цей експонат десь на видному місці, щоб усі бачили, на що здатні фабричні майстри-умільці.

З. ФЕДУК,
медсестра,

Селище Маневичі
Волинської області.

Безперечно, що прислів'я «мовчання — золото» ти знаєш. Але чи знаєш прислів'я «мовчання — гроші». Його автором виявився керуючий трестом «Криворіжсільбуд» А. Я. Чорний.

Ще рік тому наш Краснодарський експериментальний завод ім. Калініна відвантажив трестові ножовочний верстат. Вже рік ми добиваємось, щоб нам оплатили його вартість (806 крб.) або верстат повернули. Але керуючий трестом мовчить. Бо переконаний, що мовчання — гроші.

Як ти думаєш, Перче, вдасться т. Чорному вимовчати у нашого заводу ці гроші? Чи, може, знайдеться якась сила, що примусить його заговорити?

м. Львів.

В. БАРСУКОВ,
головний бухгалтер заводу.

м. Краснодар.

«Окремі водії порушують правила руху, внаслідок чого люди потрапляють під колеса, псується автотранспортні засоби».

(Із доповіді).

«На постійну роботу потрібні сезонні робітники» (Із оголошення).

«Громадське харчування налагоджено добре, але годують погано».

(Із книги скарг)

«У деяких громадян згоріли гроші і особисті речі, які під час пожежі спали в приміщенні».

(З листа).

«Частину кормів, які купують для коней, голова ССТ забирає собі».

(Із скарги).

Надіслав В. СТРЕКАЛЬ.

м. Васильків
Київської області.

«Увага! Послухайте оголошення. Сьогодні, о шостій годині ранку, всім організаціям прибути до сільради з ножами. За людьми на 4 і 6 бригади будуть послані машини».

(Із радіоголошення).

Надіслав М. ЖОВТУН.

с. Гайворон
Бахмацького району
Чернігівської області.

Перевірено
Голова ревкомісії
(Бабина)

«АКТ № 2

1969 р. місяця жовтня 30 дня
Ми що нижче підписані
копірник комори № 2
Прищеп М. Гр.

член ревкомісії

Коршок Андрій К
робочий Бончук Дмитро Я
скадали акт про те що
за період уборки okazało
негодних бризентів штук два
Акт складено для списання з комори № 2
копірника Прищепи М. Г.
в чом і розписується
Копірник Прищеп М. Г.
Член ревкомісії Коршок
робочий Бончук»

Надіслав М. КОРНІЯЧУК.

с. Жовтневе
Славутського району
Хмельницької області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Мешканці села Хворостів (Володимир-Волинський район) поскаржилися редакції на те, що продавець їхньої крамниці В. Подзізей не справляється з роботою, порушує правила торгівлі.

«Перець» звернувся до Волинської облспоживспілки. Як повідомив заступник голови облспоживспілки т. Вишневецький, фанти ствердились. За порушення правил радянської торгівлі т. Подзізей з роботи знято.

★ У № 9 журналу, у фейлетоні «Комедія з трагедією» писалося про вирай незадовільне використання не за призначенням спортивних споруд у м. Одесі, що позбавляло молодь можливості займатися фізкультурою і спортом.

Секретар Одеського обкому КП Ун-

раїни тов. Гладна повідомила редакцію, що фейлетон було обговорено на бюро обкому партії.

Виступ «Перця» визнано вірним. У прийнятому рішенні звернуто увагу секретарів Ленінського, Іллічівського, Жовтневого, Приморського районів партії на посилення контролю за використанням спортивних споруд за призначенням.

Бюро обкому партії зобов'язало облпрофраду та обласний комітет по фізичній культурі і спорту провести в області ретельну перевірку використання і утримання спортивних споруд.

Одеському міськвиконкому запропоновано розглянути питання про використання стадіону «Спартак» і внести конкретні пропозиції про можливі строки введення його в експлуатацію.

ВІДПОВІДІ (див. стор. 11)

«Не для пса ковбаса, не для кота сало».

«Дайте, тітонько, води напитись, бо так їсти хочу, що аж переночувати нема де».

— Купили, щоб носити, коли буде ожеледь!

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Головний редактор **Ф. МАКІВЧУК.**
Редакційна колегія: **М. БІЛКУН** (заст. головного редактора),
С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), **В. ЧЕПІГА.**

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12. 41-83-46. 41-83-79. Для телеграм: Київ Перець.

Ціна 24 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 22 (848)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16. X. 1970 р. Підписано до друку 2. XI. 1970 р.
Папір 70×108/8. Фіз. друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2.8. Обл.-вид арк. 1.54

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

БФ 10350.

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Зам. 05881. Тираж 1.950.000 прим.

Отсканировал и обработал О.ЛЕСЬКИВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

КІНОТЕАТР ПЕРЦЯ

